

λαφρύς

λαφρύς κ. **-ιός, -ιά, -ύ** κ. **-ιό**, επίθ. [<μσν. λαφρός <αρχ. έλαφρός], ελαφρύς. **1.** που είναι ελαφρόμυαλος: «δεν υπολογίζει κανέναν τη γνώμη του, γιατί είναι λαφρύς ο άνθρωπος». **2.** που είναι ευχάριστος, διασκεδαστικός: «ευτυχώς έχει και κάτι λαφριούς η παρέα μας και κάθε τόσο διασκεδάζουμε». **3.** (για φαγητά) που δεν είναι πολύ λιπαρά, που δεν έχουν πολλά καρυκεύματα, που είναι ευκολοχώνευτα: «η μάνα μου κάνει πάντα λαφριά φαγητά»· βλ. και λ. ελαφρός·

- *παίρνω λαφριά (κάποιον ή κάτι)*, δε δίνω τη δέουσα προσοχή σε κάποιον ή σε κάτι: «τον είδα ατημέλητο και τον πήρα λαφριά, αυτός όμως ήταν ο διευθυντής της επιχείρησης || πήρα λαφριά την πρόταση που μου έγινε κι έχασα μια πολύ καλή δουλειά».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας